

A MILLENNIUM ÉVE

A MARÓTI KÖZÉPKORI TEMPLOM

Szerémség nyugati, Horvátországba nyúló csücskében, a Száva és a Baza (Bosut) között fekszik a középkori Marót (a mai Morović) a Zsigmond-korban oly nagy szerepet játszó, nagyhatalmú Marótiak családi fészke. A família törté-

netét, nagy részletességgel – több mint hétszáz gépelt oldalon –, Rokay Péter újvidéki egyetemi tanár írta le doktori értekezésében (Istorija porodice Maroti, Beograd, 1983, kézirat).

A falu temetőjében áll a Boldogságos Szűzről elnevezett istenháza, amely a mai Vajdaság egyik legrégebb templomépítészeti emléke. Némely forrás István-kori eredetűnek mondja, de az írott emlékek szerint a tatárjárás előtt (1242) már biztosan állt. Egyhajós, román stílusú templom volt, a művészettörténészek szerint a még ma is álló, a XII. században emelt börzsönyi (Pest megye) plébániatemplom építészeti jegyeit viselte. Mai alakját az átalakítások után Maróti János macsói bán (1366–1435) idején nyerhette, amikor ő a pápánál kijárta a maróti esperesség megalapítását, s ezt közvetlenül a szentszék fennhatósága alá helyeztette (1414). A régi, román kori szentélyt gótikus elemekkel egészítették ki, a nyolcszögű, lőrésekkel ellátott torony, a templom körüli földsánc a középkori erődtemplom jellegzetes példája.

Mint a szerémségi templomok túlnyomó többsége, ez is többször leégett, dúlások áldozata lett. Legutóbb 1664-ben gyűjtötták fel Köprülő nagyvezér Magyarország ellen induló hadai. Több évtized után a vidék osztrák katonai parancsnoka rendelte el befedését szlavóniai tölgyfaszindelyel.

A maróti templom elfelejtett emléke a vajdasági magyarságnak, jóllehet azonos korú a sokkal jobban számon tartott dombói apátsági templommal (első említése 1237-ben) és az aracsi Pusztatemplommal (1256). (KALAPIS Zoltán)